

Az „Év ICF Coacha pályázat 2016” értékelése, a nyertes pályázat méltatása

Kedves Coach Társak, kedves ICF elnökség!

2016-ban Az Év ICF Coacha pályázaton 6 pályamunka került a szakmai zsűri elé.

A szakmai zsűri tagjai névsor szerint:

Dr. Ludvigh Károly (Coach, Szervezet-fejlesztési tanácsadó, 2015-ben Az Év Coacha)
Madai Krisztina PCC Coach, diplomás szupervizor
Mezei Andrea (PCC Coach, Mentor Coach)
Tegyi Enikő (PCC Coach, coach képző tréner)

A pályázatok fölötti szakmai vitát a zsűri tagjaiként örömtelinek, frissítőnek, szemlélet-csiszolónak éltük meg. Egy ilyen folyamatban együtt fejlődünk: coach és coachee, pályázók és bírálók, maga az ICF és a coaching szakma.

Adódtak nézetkülönbségeink, vitáink, amit örömtelinek találunk, mert komolyan törekedtünk rá, hogy egy közösen elfogadható és objektív eredmény szülessen. Idén is színes volt a pályázati paletta a coaching területei, a folyamat hossza, az ülések száma, a kihívások és célok sokszínűsége és a fejlesztői megközelítés és módszertan tekintetében egyaránt.

Az előző évek értékelési folyamata és módszertana szerint haladtunk: a zsűri tagjai először egyedül dolgoztak és értékelték a már az előző években elődeink által elfogadott értékelési szempontok szerint:

- coaching módszertan, azaz mennyire érhető tetten a dolgozatban a tudatosan megválasztott módszertan,
- önreflexió, azaz a coach megmutatja-e, hogy benne mi zajlik a folyamat közben, reflektál-e erre és ennek hatásaira
- honnan-hová: a haladás, amit idén a hasznossággal egészítettünk ki, tehát látszik-e, hogyan halad a folyamat, vagy éppen nem megy előre, akkor viszont hogyan hasznosul akár a helybenjárás a coachee számára.

Ez után a zsűri tagjai bírálatukat elküldték az előre kijelölt koordináló zsűritagnak, anélkül, hogy látták volna egymás értékelését. Csak ez után indult a közös szakmai véleménycsere skype-on, a szempontok és definíciók közös értelmezése, a vélemények ütköztetése, a dolgozatokban leírt tartalmak és az arról kialakult egyéni vélemények megvitatása, néhol definícióink újraértelmezése.

Arra törekedtünk, hogy közösen értelmezett és elfogadott objektív szempontok szerint döntsünk, ugyanakkor tartsuk meg, és ne vitassuk el, hogy szubjektív és intuitív mérőműszerek vagyunk, más szóval: emberek.

Mindig azt mondjuk, hogy nehéz a döntés. De talán érdemes megemlíteni, hogy a zsűri – tagjai egyéni munkája alapján – 3 különböző pályázatot is el tudott volna fogadni győztesnek, és nagyon kicsinek látta a különbségeket az egyes pályázatok között.

Ezt tetézte, hogy ami az egyik pályázat ereje volt, abban a másik pályázat éppen kicsit gyengélkedett és fordítva. Így egy különleges és értékes szakmai vita alakult ki, amivel megérlelődhetett a közös végeredmény.

Mielőtt rátérek a győztes pályázat méltatására, hadd mutassam meg a zsűri dilemmáját, és ezzel a következő évi pályázókat máris nevezésre bízatom!

Ha egy lelkiismeretes coach egyszerűen leírja és nyomon követi a coaching folyamatát, óráról órára tudatosítja az eszközöket, amelyeket használt és azt is, hogy miért pont ezeket használta, reflektál a folyamatban a saját érzéseire, dilemmáira, beavatkozásaira, ezek hatásaira, a kapcsolat alakulására, tanulási pontjaira és kudarcaira, majd hozzáveszi és reflektál rá, hogy a célokhoz képest merre tart a folyamat, vajon mi hasznos és mi kevésbé az, akkor kész van a pályázata. Ezt várjuk! Ezt értékeljük.

3 jól körülírható szempontunk az értékelésnél tehát a következő volt:

- Coaching módszertan
- Önreflexió
- Haladás (honnan-hova) és hasznosság

Dilemmánk idén az volt, hogy az egyik esélyes pályázati anyag nagyon vonzó és szép haladási ívvel és strukturált esetleírással rendelkezett, azonban nagyon kevés önreflexiót tartalmazott, a másik kreatív módszertant vonultatott fel folyamatos, mély reflektivitással, jól bemutatott eszközhasználattal, viszont kevésbé strukturáltan jelent meg benne a haladás.

Végül úgy döntöttünk, hogy a 2016-os Az Év ICF Coacha díjat az a pályázat kapja, amely legérettebben mutatta be az igazán lényegit: azt, ami a coaching folyamat láthatatlan része, ami a folyamat mélyén zajlik. Az a coach lett a győztes, aki olyan folyamatot jelenített meg, amelyben a tudatos módszertan választásba és ennek hatásaiba is részletesen beleláttunk, és mindez együtt haladt a tisztán áttekinthető önreflexióval.

Az a pályázó nyert, akiben a partnerséget, az alázatot, a tanulói jelenlétet a legerősebbnek értékeltük, ahol a legjobban megjelent a két hús-vér ember – a coach és a coachee – őszinte és bátor találkozása.

Az idei év nyertes pályázata tehát „A barátkozás az intuícióval” című pályázat!

És jöjjön a méltatás!

Vitathatatlanul a legerősebb önreflexió érhető tetten ebben a pályázatban: már a kiinduló téma jelentette esetleges etikai vonatkozásaitól a coach felvállalt bizonytalanságain, a kapcsolat dinamikáján, saját megélt érzésein át a coach saját maga által a folyamatba behozott, tudatosan és jól keretezett intuíciójáig, saját izgalmas coach tanulásáig.

Plasztikus leírása egy valóban közös folyamatnak coach és coachee között és annak a megtorpanásokon, döntéseken, nem-szerződésen, szerződésen és újra-szerződéseken át vezető belső növekedésnek is, amit a coach saját bátorságának, bizalmának, tudatosságának tudatos figyelésén keresztül megélt.

Jól reflektáltan kirajzolódik egy, az ügyfelével együtt mozgó, „ugráló”, paradox módon mégis „rendet” és medret tartó coach jelenléte, melyben a coach szabadon és bátran kapcsolódik az ügyfél intuíciójához és erősíti azt, használja a magát is. A coach lát, jelez és hagyja, ami ebben a folyamatban sejtethetően nagyon fontos az ügyfél számára.

Erősség a szabad térben, az együtt-mozgásban felépülő bizalom, a szoros, jó kapcsolat, ami érezhető érzelmi biztonságot, megtartó erőt jelentett az ügyfél csapongásai közepette.

Mit képviselt és nyújtott a coach – tudatos reflexióval – ügyfelének és önmagának egyaránt? Szabad teret az intuíció kötetlen és biztonságos, mederben tartott megéléséhez; a bizalom és a kapcsolat jelentette biztonságot a belső felfedező utakon; a keretek rugalmas és szabad állítgatását a belső folyamathoz; a szabad kreativitás megfogható és rendezett formába öntését; bátor kockázatvállalást és a kontroll elengedését.

A bizalom a folyamatban pontosan az volt, amit az ügyfél tanulni akart. Hasznos működési módot modellezett tehát a coach és „gyakorolt” az ügyféllel az általa kívánt változásban úgy, hogy ő társa, kísérője, támogatója volt ebben, a buktatókon, bizonytalanságokon keresztül.

Az ügyfél kezdeti félelmeiből, összekuszálódott gondolataiból döntés, felvállalt új képesség, cselekvés lett.

És néhány idézet a dolgozatból:

„Figyeltem, hagytam, jelen voltam” – a jelenlét és a nem befolyásolás az egyik az egyik legbátrabb, legsegítőbb, leginkább előre-mozdító minőség, amelyben éppen a coach „nem tevése” mögött van a legnagyobb munka.

„Épp az történt az ülésen, ami az ügyfél nehézsége volt” – írja, a változás lehetősége az itt-és-most-ban tetten érhető – a coach hatással tud lenni az itt-és-most megélésére és ennek reflexiójára.

„Dolgoztam azon, hogy mederben tartsam, és közben vele ugráltam” – írja, és megfogalmazza, indokolja, hogy az ügyfél kérdéséhez-céljához, illetve működésmódjához igazodva mit tartott szem előtt, mi alapján döntött a választott intervenciókról.

A coach kreatív eszközhasználatát szintén részletesen indokolja, hogy a folyamat mely pontján, az ügyfél működéséhez kapcsolódva miért emellett az irány mellett dönt.

Pl.: képek használata a tanulás mélyítésére.

A „félelemből cselekvési vágy lett”: az ügyfél összekapcsolódott saját belső erőforrásával, erejével. A tanulást már nem egy külső dologban, hanem belső, emberi növekedésként fogalmazza meg. Ennek eredménye, hatása, hogy az eredeti kérdés elveszti lényegét. A coach rugalmasan dolgozik a céllal, miközben fókuszban tartja az ügyfél haladását, ami bár „légies” – úgy tűnik, a légiesség az ügyfél kérdése és működése –, végigvezet az ügyfél haladásán a coaching folyamatban.

A Bírálóbizottság és az ICF Magyar Tagozatának elnöksége nevében

Gratulálunk Tóth Annamáriának, a 2016-os Év ICF coach-ának!